

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Quæ Meditationes Complectitur circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædicationis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

30. De centurione, cuius feruum Christus restituit sanitati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

Dæmones, cogitque fugere e corporibus & animabus. O Redemptor mi, pone in corde meo & in lingua mea verba humilitatis veræ, quibus in virtute & nomine tuo expellam ex mea & proximorum meorum animabus omnes Dæmones, à quibus vexamur, quò ab eius seruitute liberati, in iustitia & sanctitate seruiamus tibi. Amen.

MEDITATIO XXX.

DE SERVO CENTVRIONIS à Christo Domino sanitati restituto.

V M introisset IESVS Capharnaum. a Centurionis cuiusdã seruus male habens, erat moriturus: qui illi erat pretiosus. Et cum audisset de IESV, misit ad eum Seniores Iudeorum brogans eum & dicens: a Luc. 7. 2.

Domine puer meus iacet in domo paralyticus, & malè torquetur. b Matt. 8. 6.

PERPENDE hîc primùm Centurionis huius pietatem: qui aded sollicitus erat de sanitate, non filij sicut Chananæa, sed serui; magna etiam charitate prosequens paruulos: præter multa alia pia opera, quæ præstabat, Synagoga s Iudæis ædificans & alia multa beneficia in eos, etiam si gentilis esset, conferens.

I;

II. DEINDE considera profundam eius humilitatem, qui non est arbitratus se dignum, qui antè Christum compareret, aut per se ipsum accederet: abiectè de se, altissimè verò de Christo sentiens. & licèt Seniores illi ab ipso ad Christum missi, dicerèt, dignum eum esse, cui gratia petita conferretur, ob multa bona quæ ipsis præstitisset: ipse tamen bonorum, quæ præstitisset, oblitus, indignum se eius còspectu iudicauit.

III. TERTIÒ magna fuit eius fides, & confidentia: qui satis sibi esse existimauit, quòd serui sui necessitatem, quia paralyticus esset, & malè torqueretur, Christo Domino proposuisset: nihil dubitans posse ipsum etiã absentem seruũ sanitati reddere: adeoq; benignum esse ac misericordem, cui satis esset, eam calamitatem cognoscere, etiamsi non peteretur, vt ei subueniret. Ex quo discam rationem cum Christo Domino agendi, quæ nõ tam est posita in verbis, quàm in affectibus; nec tam in præsumptuoso ad eundem accessu, quàm in humili ab eodem ob reuerentiam recessu: sic enim recedere, appropinquare est. Vnde S. Matthæus refert, Centurionem accessisse ad Iesum, quò significaret, non corporis passibus, sed spiritũs ad Christum esse accedendum, actibus scilicet affectibusq; fidei, fiduciæ, humilitatis, reuerentiæ & charitatis. O Deus animæ meæ da mihi sicut Ceturioni huic, propriæ cognitionis lumen: vt quodcunq; bonum perfecerim oblitus, inutilẽ me seruũ semper agno-

agnoscam, indignumque, qui in tuo conpectu compaream: sic tamen id obtinere desidero, vt non ita pusillanimitate retraham, quin vera accedam charitate. Ecce Domine seruus meus, qui est corpus meum, quod ministrare mihi deberet, est paralyticum, valdeque ad ministrandum spiritui ineptum, manuum & ad virtutum opera deficiens: Et nisi huic eius necessitati subuenias, nemo poterit me ab ea eripere.

PUNCTVM II.

ET ait illi IESVS: a ego veniam & curabo a Matt. 8. 7.
 eum. b & cum re ipsa iret versus domum b Luc. 7. 6.
 Centurionis, & iam non longè esset à domo, misit ad eum Centurio amicos dicens: Domine noli vexari; non enim sum dignus, vt subtectum meum intres: propter quod, & me ipsum non sum dignum arbitratus, vt venirem ad te: sed tantum dic verbo, & sanabitur puer meus.

I.
 PRIMVM hinc perpende Christi Domini benignitatem, & quanto fauore humiles & paruulos prosequatur: parui omnino faciens potentes & superbos: Nam Regulo, qui e rogabat c Ioan. 4. 48.
 eum, vt descenderet & sanaret filium eius, et si principia alias & per seipsu venienti, & filij sanitatem petenti; asperius tamen respondit, & incredulitate obiecit; Centurioni tamen, qui de se humiliter sentiens, indignu se iudicabat; q id à Christo peteret, benignè respodit, seq; offert ad id etiã q non petebatur; ac re ipsa ire cepit

versus domum Centurionis; non eius filium, sed seruum sanaturus. O humilitas, quàm potens! què ipsum Dei filium ita attrahis, vt gesque venire ad visitandam domum, quam tu incolis! O vtinam cor meum esset hospitium tuum: quò ipse Dei filius illud ingredi & inhabitare dignaretur!

I I.

DEINDE observa, Centurionem non solum non fuisse inaniter elatum hoc Christi in se fauore, sed crenisse potius in humilitate, & profundiores in sui cognitione radices iecisse, eoque in fide omnipotentis Christi profecisse, vt crederet eum, vel solo verbo posse seruum ipsius restituere sanitati. *Tantum, inquit, dic verbo: & sanabitur puer meus.*

Quæ verba commodissima Ecclesie videntur, quæ ante sacram Communionem videntur parentur, quæ propterea utroque hoc affectu humilitatis & fiducia, reuerentia & viua fidei dicere studebo. O Deus cæli & terrarum quis ego sum, vt tu ad pauperulam domum meam venire digneris? non sum tantum bonum promeritus; nec adeo vilis habitatio tantum hospitem recipere digna est. Satis est Domine, si vel verbulum dixeris, ad sanitatem animæ meæ reddendam, & in ea quicquid videri libuerit tibi peragendum. Cùm dixisti d. *Fac lux, mox ita facta est. e Dic anima mea, salua tua ego sum, & è vestigio salua erit: Dic seruo huc corpori meo, vt sanatum resurgat, & resurget sine mora, vt mihi & tibi ministret in omnibus, quæ tibi placebunt.*

d Gen. 1. 3.

c Psal. 34. 3.

DENIQUE attende, qua ratione Centurio ex sui ipsius cognitione ad excellētes aliarum virtutum actus ascenderit, Christum ipsum adiectis illis verbis extollendo: *Ego homo sum sub potestate constitutus, habens sub me milites; & dico huic, vade, & vadit; & alij veni, & venit.* Ego, inquit homo sum terrenus, eius conditionis, vt aliis subsim: tu verò homo es cœlestis, Deusque infinitus, omnibus superior, qui nemini subes, sed omnibus præes: quare non sum dignus, ad quem, vt potè vilissimum, tantus Dominus veniat. Quod si verbo meo milites, seruique mei obediunt: multò promptius verbo tuo vniuersæ obediunt creaturæ, & ipsi morbi parebunt: quare dicente te: venite, venient; dicente, abite, discedent. Huius Centurionis exemplum imitans, ex ijs, quæ in me experior intelligam *f. quàm admirabilis f. Psal. 138. 6. facta sit scientia eius quod potest Deus, ex me,* exultaboque de excellentia ac potestate eius. Gaudeo Saluator mi, supremum te esse Monarcham, cui omnes obediunt: tantamque esse potentiam tuam, vt te efficaciter dicente, fiat hoc, ad nutum pareatur tibi, fiatque quod iubes. Largire, quæso, & mihi hanc supra facultates animæ meæ potestatem, vt me aliquid quod obsequij tui sit, imperante, absque mora ipsæ obtemperent; & si imaginatiuæ præcepero hoc imaginare, id statim præstet; si illud imaginari prohibuero, mox desistat: & dicente me appetitionibus meis, hoc appetite; id faciant; & si dixerò, illud detestamini, sta-

tim illud detestentur, vt in omnibus sanctis-
simam tuam sequantur voluntatem. Amen.

PUNCTVM III.

a Matt. 8. 10

AVDIENS autem IESVS miratus est; &
sequentibus se dixit: Amen dico vobis, non
inuenit tantam fidem in Israel. Dico au-
tem vobis, quod multi ab Oriente & Occidente
venient & recumbent cum Abraham, & Isaac,
& Iacob in Regno cælorum: qui autem Regni
filij esse debuissent, eijcientur in tenebras exte-
riores: ibi erit fletus & stridor dentium. & dixit
IESVS Centurioni: vade. & sicut credidisti, fiat
tibi. & sanatus est puer in illa hora.

I.

PERPENDERE hinc primum Christum Do-
minum admiratum, quoad externa signa, fuisse,
quod nos doceret, humilitatem, fidem, he-
roicamque virtutem adeo esse admirandam,
vt sufficiens esse videatur admiratione ei ad-
ferre, qui est super omnia admirabilis: idque
multo magis, cum eadem virtutes in seculari
quopiam & mundi huius hominibus inueni-
untur, quales Capitanei, Centuriones, & mi-
lites sunt. quare magnus ad eas virtutes amo-
ris affectus est nobis concipiendus.

II.

DEINDE expende, Christum Dominum
laudasse fidem huius Centurionis, vt illum eo
honore afficeret, quod toto tempore suæ præ-
dicationis *tantam fidem non inuenisset in toto*
populo Israel; eaque erubescere eos faceret,
quos ratione sui status & conditionis magis
humi-

humiles, pios, Deoque subiectos esse oportebat. Ex quo magnum concipiam timorem ob cordis mei duriciem. circa gratitudinem ob accepta tot beneficia. O mi Rex benignissime, ne patiaris me ad fidem tuam sanctam vocatum, & vt filius tuus per gratiam essem, meâ culpâ ab ea excidere, & Regno tuo expulsam ad exteriores eijci tenebras, extra lucem tuam, & ab amicitia tua ad lacus Inferni tenebrosos, vbi fletus continuus & rabies inuenitur. O vtinam plurimi ex Indiis Orientis & Occidentis ad Fidem tuam perueniant, vt Ecclesia tua Regnumque cœlorum plurimis iustis repleatur: sed ne Domine permiseris eos qui iam vocati & in Ecclesiam tuam iam ingressi sunt, ex ea egrediantur, & à Regno, ad quod eos vocaueras, excludantur.

DENIQUE perpendam, quàm plene benigneque Christus Dominus Centurionis votis annuerit, illo solo verbo sanitatem eius seruo reddendo, *Fiat tibi sicut credidisti* Nam, vt Regius ait Propheta: *b voluntatem timentium se* b. Psal. 144. 19.
faciet Deus, Timeam ego & reuerear te, Deus meus, vt meam digneris voluntatem facere vel in hoc solo, vt tuam ego
 exequar semper.
 Amen.

III.